

Москва първа подаде примѣръ и моитѣ надежди се оправдахъ напълно. Днесъ азъ съмъ честитъ, че могъ наедно съ Господарката-Императрица да поблагодарѣ всички съсловия на Москва отъ дълбочината на душата си за тѣхнитѣ истинно патриотически чувства, които тѣ сж вече доказали не само съ слова, но и дѣломъ. Азъ могъ да река по съвѣстъ, че тѣхнитѣ пожертвования сж надминали моитѣ надежди. Дано Богъ ни помогне да изпълнимъ нашия дългъ и да бжде неговото благословение надъ нашитѣ славни войски, които отиватъ на бой за вѣрата, за Царя и за отечеството.»

Послѣ «първопрѣстолната» Москва — на Царския манифестъ се отзова достойно Петербургъ: а подиръ — цѣла Русия. И въ най-отдалеченитѣ кѣтове трепнахъ отъ радостъ, че, най-сетнѣ, руский войникъ отива да накаже погания турчинъ, басурмана и «нехриста» за неговитѣ ужасни злодѣяния, звѣрства, убийства, грабежи и разорения, на които тѣй прѣдаваше безнаказано християнското население въ Балканския полуостровъ. И дворянинътъ, и най-бѣдний мужикъ принасяше своята лепта за помощ на болнитѣ и раненитѣ; даже бѣднитѣ студенти и ученици, даже осѣденитѣ и бѣднитѣ затворници проявихъ своето патриотическо чувство. Съ една рѣчь, цѣла Русия отъ най-високопоставения до най-последния свой членъ-синъ даде на свѣта да разбере, че е готова на всички жертви за да удовлетвори възвишенитѣ си чувства на челолюбие.

Отъ своя страна и руский печатъ се показа не по-малко достоенъ за своето послание: «Рускийтъ народъ, — пишахъ Московския Вѣдомости, — имаше една обща дума въ християнското си влѣчение, въ любовта къмъ ближния, въ състраданието къмъ злочеститѣ; а това общо настроение извика всички отъ милионера до стния сиромакъ — на пожертвования, или отъ излишекъ, или отъ последнята си копейка, даже ризка за да по-